

Трибуна Молодого Вченого

УДК 340.12: 001-102

І. В. Мукомела, аспірант НДІ державного будівництва та місцевого самоврядування НАПрН України

Інформаційні ресурси та їх вплив на державно-правовий розвиток

У статті розглядаються зміст інформаційних ресурсів та особливості їх впливу на систему політичних відносин у державі. Досліджено сутність інформації та ресурсів як складових категорії «інформаційний ресурс», характерні риси та проблеми нормативного закріплення інформаційних ресурсів, а також специфіку їх впливу на політичні відносини в державі. Виходячи з цього зроблені висновки, виокремлені основні напрями застосування інформаційних ресурсів та визначено їх вплив на систему політичних відносин у державі. Обґрунтована необхідність їх правового забезпечення та регулювання на державному рівні.

Ключові слова: інформаційне суспільство, інформація, ресурс, знання, інформаційний ресурс, політичні відносини, інтернет, інформаційно-комунікаційні технології, засоби масової інформації, маніпуляція.

Високі темпи науково-технічного прогресу, накопичення знань та поширення інформації стали рушійною силою трансформаційних процесів, які привели до глобальних змін та появи нового соціального порядку – інформаційного суспільства. На сучасному етапі в Україні, як і в більшості інших держав, інформаційно-комунікаційні технології набувають значення визначального фактору розвитку країни, а інформація та знання – одного з найважливіших ресурсів сьогодення.

Як слушно зазначив в своєму коментарі щодо проведення 10-ї Ялтинської європейської стратегії (далі YES) «Україна і світ в епоху змін» экс-президент Польщі, голова наглядової ради YES Александр Квасневський, «ми живемо в епоху змін. Хоча зміни відбувалися в усі часи, сьогодні вони відбуваються безпрецедентними темпами. Як із цим впоратися? По-перше, нові технології підвищують наші здібності вчитися і розуміти, комунікувати, домагатися результатів у медицині, промисловості, економіці. По-друге, щоб використовувати новий потенціал, потрібні людські ресурси» [1].

Результатом інформатизації та комп'ютеризації суспільства стала зростаюча залежність від наявності інформації, рівня її розвитку і результативності використання засобів її генерації, зберігання, розповсюдження. Все зазначене привело до виникнення принципово нового виду суспільних ресурсів – інформаційних.

Інформаційні ресурси є важливою складовою економічної, політико-правової, соціальної та інших сфер життєдіяльності суспільства, мірою його розвитку. Для більш повного і глибокого розуміння характеру політичних процесів, які відбуваються на сучасному етапі розвитку суспільства, у статті проводиться аналіз категорії «інформаційні ресурси», з'ясовується їх місце в системі політичних відносин, визначається зміст і особливості впливу інформаційних ресурсів на систему політичних відносин у державі.

Категорія «інформаційний ресурс» містить два терміни «інформація» та «ресурс». У «Великому тлумачному словнику сучасної української мови» ресурси (від франц. *ressource* – допоміжні засоби) визначаються як запаси, джерела чого-небудь, які можна використати в разі потреби; засіб, можливість, якими можна скористатися в разі необхідності [2]. Ресурси розглядаються як необхідний системоутворюючий елемент (або умова) організації конкретної доцільної людської діяльності, у ході якої вхідний ресурс перетворюється на вихідний ресурс заданої форми і якості, відповідно до встановлених цілей діяльності. В основі цих процесів – обіг знань, які перетворюються в доступну для використання форму – інформацію, вони акуму-

люються, узагальнюються, систематизуються за різними ознаками і оформлюються у вигляді інформаційних ресурсів [3, с. 72–74].

Інформація (від лат. *information* – роз'яснення, повідомлення) – відомості про об'єкти та явища навколишньої дійсності, про їхні параметри, властивості та стан, які знижують ступінь невизначеності та неповноти знання про ці об'єкти та явища; дані, які використовуються для отримання нових знань та прийняття рішень. Вони можуть бути представлені у вигляді сигналів, знаків, звуків, рухомих і нерухомих зображень, іншим способом [4, с. 352]. Під час переходу інформації в знання виникає деяка творча складова освоєння інформації, на якій всі види інформації перетворюються на ресурс діяльності з освоєння світу. При такому підході до сприйняття понять «інформація» та «інформаційний ресурс» стає ясно, що інформація може розглядатися як структурний елемент інформаційного ресурсу, тому що є його основою, джерелом і наповненням [5, с. 19].

У статті 1 Закону України «Про інформацію» закріплено, що інформацією вважаються будь-які відомості та/або дані, які можуть бути збережені на матеріальних носіях або відображені в електронному вигляді [6].

Змістовна, ціннісна сторона першопочаткового формально-математичного поняття інформації дозволила об'єднати поняття «знання» і «інформація» у нове єдине фундаментальне поняття «інформаційний ресурс». Інформація почала перетворюватися на найважливіший стратегічний ресурс суспільства. З розширенням використання інформаційного ресурсу пов'язується перехід суспільства в принципово нову фазу свого розвитку – так зване «інформаційне суспільство», де можлива поява принципово нових форм соціальної активності людини і цілих соціальних груп у формі соціально-інформаційних технологій. Інформаційні технології виникають як засіб вирішення протиріччя між знаннями, що накопичуються у дедалі зростаючих об'ємах, з одного боку, і можливостями та масштабами їх соціального використання – з другого. Звідси і двояка роль інформаційних технологій: з одного боку, це засіб перетворен-

ня знань в інформаційний ресурс суспільства, а з другого – це засіб реалізації соціальних технологій і перетворення їх у соціально-інформаційні технології, які вже можуть безпосередньо використовуватися людьми в системах державного управління і громадського самоврядування [7].

Останні десятиліття бурхливої інформатизації суспільства привели до широкого тлумачення терміна «інформаційні ресурси». Його зміст змінювався відповідно до когнітивних і практичних проблем кожної окремої галузі науки. Існує тенденція до розробки універсального визначення інформаційного ресурсу на нормативно-правовому рівні, але ця проблема ще не втратила своєї актуальності, оскільки жодне з існуючих сформульованих положень повністю не відображає всіх ознак інформаційних ресурсів.

Зокрема, у ст. 1 Закону України «Про Національну програму інформатизації» закріплено визначення інформаційного ресурсу як сукупності документів в інформаційних системах (бібліотеках, архівах, банках даних тощо) [8]. Погодимось з О. Б. Черв'яковою, що така дефініція не враховує загальних ознак інформації, як будь-яких відомостей або даних, що можуть бути збережені на матеріальних носіях або відображені в електронному вигляді (ст. 1 Закону «Про інформацію»), у вигляді сигналів, звуків, знаків, рухомих чи нерухомих зображень чи в інший спосіб (ст. 1 Закону «Про телекомунікації»). Адже системно впорядкована інформація у своїй сукупності утворює інформаційні ресурси [9, с. 115].

У Стратегії розвитку інформаційного суспільства в Україні під інформаційним ресурсом розуміється систематизована інформація або знання, що мають цінність у певній предметній сфері і можуть бути використані людиною в своїй діяльності для досягнення певної мети [10]. Зазначимо, що дане визначення не розкриває таких специфічних властивостей інформаційних ресурсів, як їх закріплення на матеріальному носіїві і фактично ототожнює їх з інформацією.

Сутність інформаційного ресурсу полягає в тому, що це одна із умов існування людства і важливий компонент оточуючого його середовища; це синтез поняття «знання» і «інфор-

мація»; це продукт інтелектуальної діяльності людини, фактор колективної творчості [11].

На нашу думку, під інформаційними ресурсами слід розуміти зафіксовані на матеріальних носіях документи або масив документів, які систематизовані за певним критерієм, акумулюють важливу інформацію для суспільства, держави, особистості та використання яких спрямоване на досягнення певного результату та цілей.

Важливими характерними ознаками інформаційних ресурсів є:

1) систематизованість за певним критерієм у вигляді документа або масиву документів;

2) матеріальний характер, тобто існування можливе тільки в зафіксованому на матеріальних носіях вигляді (зручному для формування, зберігання, використання, поширення і сприйняття інформації органами чуття людини);

3) їх цінність – відображення значущої інформації для суспільства, держави, особистості;

4) невичерпність, тобто при використанні, поширенні, зберіганні інформаційні ресурси умовно не знищуються;

5) об'єктивна необхідність в досягненні певного результату/цілей.

У сучасному світі інформаційні ресурси стають одним з головних чинників прискорення розвитку країни та підвищення її іміджу у світовому співтоваристві.

Політичні відносини як один з видів суспільних відносин не є винятком, їх рівень і швидкість розвитку все більше залежить від застосування інформаційних ресурсів.

Інформаційний ресурс являє собою об'ємну різнохарактерну і багатоаспектну сукупність відомостей про суб'єктів та об'єкти політики, про предметну сферу їх діяльності, тобто про різні, але так чи інакше взаємопов'язані процеси, події, явища, факти, що служать вихідною інформацією для прийняття відповідних політичних рішень.

Основою інформаційного ресурсу є зміст, який міститься в запропонованій інформації, як невід'ємний елемент владних

і управлінських процесів, потужний інструмент формування політичної свідомості суспільства.

Нині не лише інформація, але і доступ до неї стає важливим ресурсом політичної влади. Інформація як політичний ресурс має певні якості, які особливо ефективно можна використати саме в сфері політичних відносин. На відміну від природних, трудових і грошових ресурсів, інформація не вичерпується в міру її використання, тому вона може впливати на будь-яку за масштабом аудиторію. Інформація поширюється в просторі дуже швидко, її одночасно можуть використовувати різні політичні актори. Інформація має величезні можливості політичної мобілізації суспільства, інформаційний ресурс має перевагу всеосяжності і одночасності впливу, що до інформаційної революції було нездійсненно.

В інформаційному суспільстві особливого значення набуває фактор часу. Інформація у сфері політичних відносин у державі особливо чутлива до соціального часу: одна і та ж інформація за добу до політичних виборів і через добу після них може стрімко знецінитись та втратити своє політичне значення [11].

Володіння інформаційними ресурсами – одна з найважливіших умов вибору найбільш оптимального способу дій в умовах складних соціальних процесів як на державному рівні, так і на світовій арені.

У 1815 р. Натан Ротшильд сказав: «Хто володіє інформацією – той володіє світом». Він був першим у Лондоні, хто знав про поразку армії Наполеона в битві при Ватерлоо. Завдяки цій інформації Ротшильд за кілька годин зумів заробити 40 млн фунтів стерлінгів на Лондонській біржі. Майже через 200 років всесвітньо відомий фізик і футуролог, професор теоретичної фізики Мічіо Каку в ході сесії «Виклики майбутнього: як утримати рівновагу?» на 10-й Щорічній зустрічі YES фактично підтвердив ці слова, заявивши: «Основою матеріального багатства людей сьогодні стає інформація» [12].

Стрімкий розвиток науки та техніки, який розпочався в середині ХХ ст., багаторазово посилив роль інформації як най-

більш цінного суспільного ресурсу. Лавиноподібне збільшення кількості інформації, а також її автоматизована обробка дістали назву «Інформаційний вибух». Згідно з підсумками дослідження «Big Data, Bigger Digital Shadows, and Biggest Growth in the Far East», яке проведене на замовлення корпорації EMC агентством IDC, обсяг інформації по всьому світу подвоюється кожні два роки. За прогнозами IDC до 2020 р. Цифровий Всесвіт досягне обсягу 40 зеттабайт, що перевершує попередній прогноз на 5 зеттабайт (1 зеттабайт – це 1 млрд терабайт, або 10^{21}). Всього з початку 2010 р. обсяг даних виріс в 50 разів. За даними дослідження, по всьому світу буде створено і використано 2,8 зеттабайт даних. Дослідження IDC показало, що сьогодні проаналізовано менше 1 % усієї наявної інформації, захищено менше 20 % [13].

На сучасному етапі в міру розвитку і інформатизації суспільства все більше використовується потенціал мережі Інтернет. Це царство безмежних можливостей, яке об'єднує сотні мільйонів людей у всесвітнє мережеве суспільство. У мережевому суспільстві представлені майже всі форми діяльності людини, починаючи від інтернет-магазинів, дошок оголошень, мережевих засобів масової інформації, електронних бібліотек і закінчуючи спілкуванням за допомогою різноманітних соціальних мереж, віртуальними представництвами компаній, інтернет-банками, політичними партіями і клубами, «електронними урядами» тощо.

Для прикладу: уряди 74 країн зверталися у першому півріччі 2013 р. до соціальної мережі Facebook по особисту інформацію про користувачів. Найбільше запитів було від США, цікавились даними понад 20 тис. осіб. На другому місці – уряд Індії. Україна запитів не надсилала. Від початку року українська аудиторія Facebook зросла на півмільйона і становить 2 млн 800 тис. користувачів. Загалом у соціальних мережах зареєстровані 30 млн українських акаунтів – облікових записів (за даними Інституту Горшеніна). Майже всіх, хто влаштовується на роботу, перевіряють за соціальними мережами [14].

У книзі «Netократія. Нова правляча еліта і життя після капіталізму» шведські вчені Олександр Бард і Ян Зодерквіст

вказують, що новою соціальною, культурною та економічною парадигмою є концепція мережевого світоустрою. У результаті переходу від капіталізму до інформаційного суспільства влада переміщується у віртуальний світ, де панує нова правляча еліта – нетократія. Для нетократів важливими є знання та контакти, приналежність до групи обраних, що володіють ексклюзивною інформацією. Вони є вершиною піраміди владної ієрархії інформаційного суспільства. На нижньому рівні цієї піраміди розташовується консьюмтаріат – споживачі інформації. При новій парадигмі нетократія управляє нижчим класом, маніпулюючи тим, що можна назвати споживаючою діяльністю консьюмтаріату, діяльністю, викликаною бажаннями. Фундаментальна різниця між нетократами і консьюмтаріатом полягає в тому, що перші контролюють свої власні бажання і роблять сильний вплив на бажання других, у той час як другі (комсьюмтаріат) підкоряються вказівкам перших (нетократів).

На думку Барда і Зодерквіста, суспільна думка та закони рівною мірою сконструйовані й сформовані засобами масової інформації. Політики стали виробниками, виборці – споживачами, а самі ЗМІ присвоїли собі роль кураторів політичної арени і таким чином здійснюють тотальний контроль над політичними процесами в інформаційному суспільстві, відповідно до принципів нетократії. Все, що має відношення до політики, тепер проходить на умовах ЗМІ [15].

Інформаційні ресурси є одними з найважливіших активів політичних відносин, які визначають статус всіх типів політичних акторів. Їх значущість висока не лише на міжнародному рівні, але і при розстановці внутрішньополітичних сил членів світового співтовариства. Володіння інформацією піднімає статус конкретної відомчої або корпоративної структури в процесі прийняття рішень. Щоб підкреслити комплексний характер інформаційного потенціалу в останні роки замість термінів «інформація» і «інформаційний ресурси» фахівці все частіше вживають термін «ресурси знань» (knowledge resources). При цьому ресурс знань стає необмеженим: знання виступає і як результат виробництва, і як ресурс для його нового циклу [16].

У розвинених країнах інформаційні ресурси відносять до основного національного багатства. Від їх ефективного використання значною мірою залежить економічна могутність країни.

Уявлення про вплив інформаційних ресурсів на політичні відносини в державі було б не повним без вказівки на спроби маніпуляції цим ресурсом. Так, забезпечене Інтернетом зростання рівня політичної участі може супроводжуватися падінням політичної відповідальності; електронне голосування здатне загострювати кризові тенденції в суспільстві, посилювати маніпулювання виборцем; пряма оцифровка політичних процесів нівелює політичну боротьбу і провокує ще більшу закритість політики; інформаційні технології здатні порушувати приватне життя людей та організацій; існує проблема відбору якісної і достовірної інформації. Крім того, слід зважати на такі вкрай негативні наслідки інформаційної революції, як міждержавні кіберконфлікти, інформаційне протистояння, кіберзлочинність, використання комп'ютерних і телефонних технологій для стеження і спостереження за громадянином тощо [17, с. 26].

У сучасному суспільстві особливості використання інформаційних ресурсів показують, що істотна увага серед фахівців і вчених приділяється можливості впливу на політичну свідомість за допомогою ЗМІ. Формування політичної культури населення стало переважно здійснюватися електронними ЗМІ, які, як правило, спрямовані на найбільш вигідні економічні чи політичні інтереси певних груп. Досвід показує, що люди вірять у нав'язувану за допомогою ЗМІ політичну реальність.

Зазвичай для маніпуляції свідомістю може використовуватися: мова, емоції, сенсаційність і терміновість поданої інформації, численні повтори, вилучення з контексту, зміщення інформації, перенесення окремого факту в сферу загального, активізація стереотипів аудиторії, прикриття авторитетами, замовчування одних фактів і вип'ячування інших, використання методу «залякування», висвітлення лжеподій тощо [17, с. 26].

Збільшення доступності інформації, обсяг якої зростає лавиноподібно, не завжди позитивно впливає на розвиток сус-

пільства. Певні дані можуть нести в собі загрозу, що може призвести до негативних соціальних або політичних результатів, якщо потраплять до рук злочинних угруповань.

Цілеспрямоване використання методів інформаційного впливу проти України може спричинити руйнування її інформаційного простору, викликати незворотні порушення процесу державного будівництва та місцевого самоврядування, дезорганізувати функціонування життєво важливих сфер держави і суспільства. Комплексний характер загроз викликає небезпеку розвитку українського інформаційного простору у бік нестабільності і невизначеності. Це обумовлює необхідність забезпечення захисту інформаційних ресурсів, інформаційної інфраструктури від деструктивних дій з метою забезпечення стабільного стану країни в глобальному інформаційному просторі [18].

Підводячи підсумок, слід зазначити, що основними напрямками застосування та впливу інформаційних ресурсів у політичній сфері є: інформаційне забезпечення учасників політичних відносин; стрімкий розвиток і використання інформаційних технологій для якісної обробки інформації у відведений строк; залучення широкого кола суб'єктів у політичні відносини; розвиток технологій для маніпуляції політичною свідомістю людей; створення баз знань для прийняття політичних рішень.

Інформаційні ресурси є тим незамінним елементом, з якого учасник політичних відносин може отримувати потрібну інформацію. Виходячи з цього формування інформаційних ресурсів, їх правове забезпечення – завдання державного масштабу, оскільки у багатьох аспектах ефективність інформаційного забезпечення суб'єктів політичних відносин інформацією залежить від достовірності, своєчасності, повноти і диференціації інформаційних ресурсів.

Список використаних джерел

1. Корреспондент: Точка зору. Значення Ялтинської європейської стратегії для України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ua.korrespondent.net/journal/1608421-korrespondent-tochka-zoru-znachennya-yaltinskoyi-evropejskoyi-strategiyi-dlya-ukrayini>.

2. Великий тлумачний словник сучасної української мови [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.lingvo.ua/uk/Interpret/uk-ru/ресурси>.
3. Информационное право: актуальные проблемы теории и практики [Текст] : монография / под общ. Ред. И. Л. Бачило. – М. : Юрайт, 2009. – 530 с.
4. Правовая система Украины: история, состояние и перспективы [Текст] : в 5 т. – Харьков: Право, 2011. – Т. 2 : Конституционные основы правовой системы Украины и проблемы её совершенствования / под общ. ред. Ю. П. Битяка. – 632 с.
5. Солдаткина, О. Л. Информационные ресурсы российской правовой политики: общетеоретический аспект [Текст] : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / О. Л. Солдаткина ; СГАП. – Саратов, 2011. – 30 с.
6. Про інформацію [Електронний ресурс] : Закон України від 2 жовтня 1992 р. № 2657-ХІІ. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2657-12>.
7. Информационные ресурсы России [Електронний ресурс] . – Режим доступу: <http://www.weblancer.net/download/portfolio/252919/252919.doc>.
8. Про національну програму інформатизації [Електронний ресурс] : Закон України від 4 лютого 1998 р. № 74/98-ВР. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/74/98-%D0%B2%D1%80>.
9. Черв'якова, О. Б. Інформаційні ресурси у сфері державного управління: проблеми правової визначеності [Текст] / О. Б. Черв'якова // Інформаційне суспільство і держава: проблеми взаємодії на сучасному етапі : зб. наук. ст. та тез повідомл. за матеріалами міжнарод. наук.-практ. конф. м. Харків, 26 жовт. 2012 р. – С. 115–116.
10. Стратегія розвитку інформаційного суспільства [Електронний ресурс] : схвал. розпорядженням Каб. Міністрів України від 15.05.2013 № 386-р. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/386-2013-%D1%80>.
11. Бурковский, И.В. Информационные ресурсы политической власти: содержание и современные технологии применения [Електронний ресурс] : автореф. дис. ... канд. полит. наук : 23.00.02 / И. В. Бурковский ; Воен. ун-т. – М., 2011. – Режим доступу: <http://ens.mil.ru/science/publications/more.htm?id=10529029@cmsArticle>.
12. В авангарді «планетарної революції» – діти, – Мічіо Каку [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://pinchukfund.org/ua/news/10652/?clear_cache=Y.
13. Пресс-релиз [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://russia.emc.com/about/news/press/2012/20121211-01.htm>.
14. Корженко, С. Опублікувати резюме в інтернеті – це те саме, що зареєструватися в соціальній мережі [Електронний ресурс] / С. Корженко. – Режим доступу: <http://gazeta.ua/articles/events-journal/>

- _opublikovati-rezume-v-interneti-ce-te-same-scho-zareestruvatisya-v-socialnij-me/517931.
15. Бард, А. Нетократия: Новая правящая элита и жизнь после капитализма [Электронный ресурс] / А. Бард, Я. Зордеквист. — СПб. : Стокгольм. шк. экономики, 2004. — Режим доступа: <http://www.thenetocrats.ru>.
 16. Методы политических исследований [Электронный ресурс] : учеб. пособие для студ. вузов / К. П. Боришполец. — М. : Аспект Пресс, 2005. — 221 с. — Режим доступа: <http://politics.ellib.org.ua/pages-1496.html>.
 17. Битяк Ю. П. Маніпуляція свідомістю як проблема інформаційного суспільства [Текст] / Ю. П. Битяк, І. В. Яковюк // Інформаційне суспільство і держава: проблеми взаємодії на сучасному етапі : зб. наук. ст. та тез повідомл. за матеріалами міжнар. наук.-практ. конф. м. Харків, 26 жовт. 2012 р. — С. 24—28.
 18. Телятник, Т. Е. Формирование информационного пространства России и его влияние на политическую безопасность [Электронный ресурс] / Т. Е. Телятник // Теория и практика общественного развития. — 2012. — № 8. — Режим доступа: <http://teoria-practica.ru/-8-2012/politics/telyatnik.pdf>.

Стаття надійшла 1 серпня 2013 р.

И. В. Мукомела

**Влияние информационных ресурсов
на систему политических отношений в государстве**

В статье рассматриваются содержание информационных ресурсов и особенности их влияния на систему политических отношений в государстве. Исследованы сущность информации и ресурсов как составляющих категории «информационный ресурс», характерные черты и проблемы нормативного закрепления информационных ресурсов, а также специфика их влияния на политические отношения в государстве. Исходя из этого сделаны выводы, выделены основные направления использования информационных ресурсов и определено их влияние на систему политических отношений в государстве. Обоснована необходимость их правового обеспечения и регулирования на государственном уровне.

Ключевые слова: *информационное общество, информация, ресурс, знание, информационный ресурс, политические отношения, интернет, информационно-коммуникационные технологии, средства массовой информации, манипуляция.*

I. Mukomela**Information resources impact on political state in the country**

A new phase of social development, as informational, has led to the fact that information and knowledge has become a crucial resource today. In today's world information resources are one of the main factors accelerating the level of country development and its image in the international community. Political relations, as one of the kinds of social relations, are no exception, so a better understanding of the level and rate of development of the category of information resources is analyzed in the article, clears up their place in the political relations.

The central question of the article is to consider the content of information resources and especially their influence on the system of political relations in the state. The essence of information and resources as components of the category «information resource» is examined, characteristic features and problems of regulatory consolidation of information resources, own definition of the studied category is offered.

Specific of the impact of information resources on political relations in the country is analyzed. In general, this analysis showed that the information resources belong to the main national wealth. They are among the most important elements of political relations so long as they define the status of all types of political actors. Economic power of the country in the most depends of their effective use.

Concluded that information resources are the indispensable element, from which member of political relations can receive the necessary information. The basic directions of the use and impact of information resources to the system of political relations in country are distinguished. The necessity of legal securing and regulation on the state level is grounded so long as in many aspects of the effectiveness of informational support of subjects of political relations with the information, depends on the accuracy, timeliness, completeness and differentiation of information resources.

Keywords: *information society, information, resource, knowledge, information resource, political relations, internet, information and communication technologies, mass media, manipulation*